

Kvindesagen maa ind i Partierne, der mere end noget andet Sted, havde jeg nær sagt, trænger vi til den, og der rykker den ind for hver Gang et af vore dygtige Medlemmer melder sig ind i Partierne.

Allerede efter det første Valg tæller vi nu 9 Kvinder paa Rigsdagen, det viser, at Kvinderne mødes med Tillid og Forstaaelse, og dette giver jeg i første Række D. K. Æren for. Jeg føler mig i høj Grad repræsenteret af disse 9 Kvinder, og det tror jeg, vi alle vil komme til. Deres Ære vil blive vor Ære, deres Skam vor Skam. De skal berede eller lukke Vejen for det næste Hold. Jeg kender kun faa af de 9, men efter alt at dømme, er det jo dog Kvinder, der kan og vil noget. Jeg tror, vi havde gjort klogt i at byde disse 9 Kvinder velkommen i Arbejdet som Kvindernes Repræsentanter. Mulig havde vi da formaaet at knytte et Baand mellem dem og os, som kunde have faaet Betydning for Fremtiden. Jeg tvivler nemlig ikke om, at de som Kvinder paa Rigsdagen ogsaa vil gøre et Arbejde for Kvinderne. Ved at knytte de 9 Kvinder til os, havde vi ogsaa gjort vor Arbejds-mark større. Vi skal være forsigtige med at sætte dette Skel mellem Kvinder, thi derved gør vi os jo selv mindre. D. K. repræsenterer dog ikke alle Kvinders Interesser. Tør vi uden videre give alle dem, der staar udenfor, et anden Rangs Stempel. Jeg tror ikke vort Blad i disse Tider har dækket D. K.s Meninger, saafremt D. K. da er Medlemmerne.

Jeg tror, vort Blad naaede længere og gjorde langt mere Nytte, om det bragte belærende, oplysende Artikler, saa om det ene, saa om det andet Emne. Fra at være et Foreningsblad, skulde det blive et Kvindeblad. Dette kræver Penge, men selv i det nuværende lille Format kunde Bladet allerede rumme en Del. Vore Medlemmer burde længes efter vort Blad. Nu er de ikke helt klare over, hvad vort Blad kan betyde for os; det har aldrig været en morsom Post at være „Kvinden og Samfundet“s Redaktør; den, der kunde gøre alle tilpas, vilde sikkert ikke være meget værd.

Taktik har en daarlig Klang i vore Ører, men Taktik er i Virkeligheden kun godt, det er Læren om, hvordan man ordner sine Tropper. Situationen er ny for D. K. Kvindernes Indflydelse er bleven direkte i Stedet for in-

direkte. Vor Ære fordrer, at vi maa være vor egen Lykkes Smed. Ønsker vi Kvinder ind, saa lad os gaa den Vej, der ligger aaben for os.

Vor Taktik maa i Fremtiden være den, at benytte de faa Medlemmer, vi har, som Tordenskjolds Soldater. De maa staa samlede om Ledelsen. Generaler uden Hær er intet værd, ligesaa lidt som en Hær uden Ledelse. Medlemmerne maa melde sig ind rundt om i de politiske Organisationer som levende virksomme Mennesker, der vil bruge deres Forstand. Medlemmerne af de politiske Foreninger i en Folketingskreds rykker Folketingskandidaterne helt anderledes ind paa Livet end en Forening, der har sit Hovedsæde i København. Det ligger i vor egen Haand, hvor hurtigt vore Krav, der staar paa alle Partiernes Programmer, skal fremmes. Vi har, i lutter Iver for at faa Kvinder ind, glemt, hvad vi kan udrette som Vælgere. Jeg regner ikke alene med de gamle Partier, men ogsaa muligvis med et nyt Parti, dog ikke et D. K.s Parti foreløbig heller ikke et rent Kvindeparti. Jeg har aldrig troet, og tror nu mindre end nogensinde, at D. K. skal kunne diktere Partierne, hvilke Kvinder vi ønsker ind. Vi vilde jo ikke lytte efter, om Afholdsfolkene stillede Krav til os om at faa en Repræsentant for Afholds-sagen ind hos os. Vi maa arbejde efter de Linier, vi bestemmer, ikke efter dem en udenforstaaende Forening trækker op for os. Jeg tror ikke paa et rent Kvindeparti foreløbig. Det matte vel samle sig om D. K.s Program alene. Men hvorfor skulde saa vi, der slutter os til et Parti, der ogsaa vil Kvindernes Ligestilling, gaa ind under dette snævre Program og derved udelukke os fra Indflydelse paa andre Spørgsmaal, der ogsaa har vor Interesse. Halvdelen af vore Medlemmer ved saa udmærket godt, hvilket Parti, de slutter sig til.

Vi har nu i 50 Aar arbejdet paa at slette Skel mellem Kvinder og Mænd, skulde vi saa nu til selv at sætte Skel. Skulde det lykkes at danne et Kvindeparti, vil det skade fremfor at gavne. Det vil hindre den lige og rolige Udvikling.

Fællesstyrelsen trænger i høj Grad til Føling om, ad hvilke Veje, vore Medlemmer helst vil frem. Vil derfor opfordre de tilstedeværende til at sige deres Mening.

Der er ikke Tale om Personligheder her, hvad jeg har fremsat, er sagt kun med Tanken paa det, jeg mener, er det bedste for D. K. og jeg véd, at G. Lemche vil gøre det samme. Det er ikke Slut med, hvad der bliver sagt her i Dag, men det kan dog blive Fællesstyrelsen en Lære, saaledes at den senere i Forstaaelse med Medlemmerne kan fremsætte Forslag.

G. Lemche: Taler ikke paa Styrelsens Vegne men vil blot med et Par Ord tilbagevise Indlederens Udtalelse om, at vor Taktik udgaar fra et Kontor i København. Det var Formandsmødet i København, derefter Fællesstyrelsen og senere Fællesmødet i Fredericia, der bestemte vor Taktik. Hun ønsker ikke at bære Titel af at være Fører for D. K. Fællesmødet er vor Fører. Det var et menigt Medlem, der paa Formandsmødet foreslog Taktiken, jeg var ikke mest begejstret, men fulgte Fællesstyrelsen og gjorde den Del af Arbejdet, der tilkom mig, da Beslutningen var taget i Fredericia.

Med Hensyn til Indlederens Angreb paa Bladet, da er det uhyggeligt, at Redaktionen paa Fællesmøde efter Fællesmøde maa staa ret for en saadan Kritik. Det gør et uheldigt Indtryk. Fællesmødet er vort Kompas, og efter dette styres Bladet uvægerligt. Fællesmødet i Fredericia stillede Krav om Pladserne 2 og 4 og derefter en Tredjedel af de resterende paa Valgmandslisterne, og vi sigtede paa at faa de Kvinder opskillet til Landstingsvalget, som vi følte os repræsenteret af. Denne Retning har Bladet fulgt. Da Resultatet blev, at der kun blev indvalgt 5 Kvinder, og kun en af dem, vi havde foreslaaet til Partierne, uagtet Kvinderne udgør langt de fleste af den nye Vælgerhær, og uagtet de foreslaaede var anerkendte Partifæller, skrev Bladet i Overensstemmelse med Sandheden, at vi troede Partierne havde fundet deres bedste Kvinder frem, men at vi ikke kendte dem. Vore Interpellationer blev sendt skriftlig til alle Kandidater til Folketinget; af de fire valgte Kvinder (til Folketinget) fandt de tre ingen Anledning til at svare os, den fjerde svarede, at hun ikke vilde haandfæste sig til Kvindesagen. Vi var efter dette berettigede til at sige, at de vist var udmærkede Partikvinder, men ikke Kvindesagskvinder.

Efter Landstingsvalget skrev Bladet